

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

41. An si adsit spes, ut possit foetus in lucem prodire, teneatur mater cum periculo ipsius vitae supradicta medicamenta non adhibere, ut foetus baptizetur? Et an in praedicto casu mortaliter peccet ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

non potest licite adhiberi. Ita docet Dicastillus de *Iust.* lib. 2. tract. 1. disp. 10. dub. 13. num. 169.

3. Sed difficultas, an cum medicamentum profus debium est, nunc auxilium aut mortem sit allatum, possit adhuc adhiberi si salus infirmi omnino desperata sit, ut si in casu nostro mater & foetus perituri sint, nullumque apparet auxilium. Et affirmativam sententiam ego cum Sanchez olim docui quam me citato impugnatur Trullench in *Decal. tom. 2. lib. 5. cap. 1. dub. 4. num. 66.* sed fatetur meam sententiam non esse improbabilem.

RESOL. XLII.

An si ad sit spes ut possit salus in lucem prodire teneatur mater cum periculo ipsius vite supra dicta medicamenta non adhibere, ut factus baptizetur?

Et an in praedicto casu mortaliter peccet Medicus contra charitatem talia remedia applicando, & mulier assumendo?

Et si tali remedio non adhibito, valde probabile esset utrumque moriturum; eo vero adhibito probabile esset matrem saltem posse conservari, an in tali casu possit adhiberi? Ex p. 7. tract. 5. Ref. 37.

Sup. hoc in §. 1. **R**espondeo affirmativè; dico igitur quod si ad sit probabilis spes, ut matre ab illis medicamentis abstinente possit foetus in lucem prodire, & mortaliter peccat contra charitatem medicus talia medicamenta applicando, & mulier assumendo. Et ratio est quia praeceptum charitatis illam obligat ad praestendam viam suam corporali vitam spirituales proximi extremè indigentis, qualis est puer non baptizatus. Vnde Layman in *Theol. mor. lib. 3. p. 3. c. 4. n. 4.* sic ait: Si autem foetus animatus est, medicinas, quae directè ad foetus occisionem tendant puta venenum, dilacerationem, &c. adhibere numquam licitum est: cum hominem innocentem per se, & directè nefas sit occidere; medicinas autem, quae per se ac directè ordinatae sunt ad sanitatem matri conferendam, licet per accidens timeatur foetus occisio, v. g. venae sectione, pharmacum ventris purgativum adhibere non est illicitum; si certo medicorum iudicio mater cum prole ante natiuitatem ejus moritura sit, nisi ejusmodi medicamentum adhibeatur. Ratio est, quia innocentem per accidens, & praeter intentionem in casu necessitatis occidere, à recta ratione alienum non est. In proposito autem casu occisio maxime per accidens contingit; cum enim foetus pendeat à vita, & salute matris, atque rarissimum sit, foetum vivum progigni post mortem matris; ideo, si ad procurandam salutem matri medicamentum praebetur, tendit secundario ad salutem foetus, licet per accidens illi noceat. Confirmatur: quis enim neget, invadente fera matrem, ipsi licitum fore, imò etiam in praecepto naturali, ut fuga vitam suam certo interitui exposita liberet, sit possit, quamvis cum probabilissime abortus periculo? Verumtamen in casu unico repugnabit charitatis legi, matris vitam medicamento servare cum probabili periculo necandi foetus, si, non adhibito tali medicamento, demortua matre creatur, foetum vivum in lucem edendum; & baptizandum fore. Cujus ratio est, quia ordo charitatis postulat, ut vita spiritualis animati foetus praeferratur vitae corporali ipsius matris. Ita Layman, cui adde Candidum in *Disquis. tom. 1. Disquis. 1. art. 1. dub. 1. n. 3.* Trullench in *Decal. to. 2. lib. 5. c. 1. dub. 4. n. 4.* Lessium lib. 2. c. 3. dub. 6. n. 33. Sanchez de *matrim. lib. 9. disp. 20. n. 17.* Vnde Dicastillus de *Iust. lib. 2. tr. 1. disp. 10. dub. 13. n. 168.* sic ait: Tunc autem lege charitatis repugnabit matris vitam medicamento servare cum probabili pe-

riculo necandi foetus, si non adhibito tali medicamento, & mortua matre, creatur foetus vivum in lucem edendum, & baptizandum fore. Ratio est, quia ordo charitatis postulat, ut vita spiritualis animati foetus praeferratur vitae corporali ipsius matris. Hunc tamen casum vix esse possibilem testatur Sanchez n. 17. Mihi tamen constat, & me ferè praesente bis contigisse, ut mortua jam matre, foetus ederetur vivus, & baptizaretur. Quorum primum casum, cum narraffem olim Excellentiss. D. Ioanni Alvarez de Toledo, Comiti Croyano, paulo post contigit, ut femina communis conditionis difficili partu laboraret; at Comes pro insigni sua pietate, & misericordia, qua semper apud omnes commendatus fuit, per duos, tredecim dies curavit, ut semper sine intermissione, & Chirurgus aliquis adesset, & Presbyter, ille ut matrem mortuam dilectaret, hic ut foetum extractum baptizaret. Vitumque factum est. Ita ille.

Nota tamen cum Lessio, quod si tali remedio non adhibito probabile esset utrumque moriturum; eo vero adhibito probabile esset matrem saltem posse conservari, in tali casu licitè posset illud adhiberi.

RESOL. XLIII.

An quando mater probabiliter timeat esse in statu peccati mortalis, teneatur abstinere à supra dictis medicamentis, si speretur, ut dictum est, factum in lucem edendum, & baptizandum fore?

Sed rota difficultas est in casu verò, in quo mater mortaliter esset certa de sua vita spirituali, an tunc teneatur pati mortem corporalem pro vita spirituali proli? Idem dicendum est, quando quis ex iustitia tenetur vitam spirituales alterius consulere, v. g. in Pastoribus Ecclesiarum tempore pestis, ne subditi fideles sine Sacramento Penitentiae moriantur. Ex part. 7. tractato 5. Ref. 38.

§. 1. **A**ffirmativè respondet Eminentiss. D. mens Card. de Lugo de *Iust. to. 2. disp. 30. sect. 5. n. 133.* ubi sic ait: Dixi attentò ordine solius naturae, quia difficultas est, an attentò ordine gratiae id licitum sit: videtur enim obligari mater ad abstinendum tali remedio, ne filius in utero moriatur abique baptismo, cum debeat salutem spirituales sui filij propriae vitae temporali praeferre, juxta supradicta, quare Turrianus, n. 33. & segg. dicit, si mater ipsa probabiliter timeat, se esse in statu peccati mortalis, & damnationis, non tenetur ob spirituales salutem filij altinere ab illo remedio, quia non tenetur vitam spirituales propriam continere pro vita spirituali alterius, quando vero certa esset de sua salute aeterna, & certum etiam esset, filium consequiturum animae salutem eo modo: quod duo raro, inquit, poterunt evenire, tunc matrem obligari ad ferendam mortem, ejusque periculum subeundum propter salutem spirituales filij.

2. Haec tamen distinctio quoad utramque partem videtur inutilis: quoad primam quidem, quia si mater in statu peccati mortalis sit, non ideo à timet probabiliter se esse in statu peccati, non ideo à procuranda salute spirituali filij exculatur, sed potius ad eum finem obligatur ad procurandum statum gratiae, ad quem potest se per contritionem, & sacramenta praeparare. Alioquin nec Parochus, nec ullus tenetur etiam ex officio ad subveniendum proximis in extrema necessitate spirituali cum periculo vitae, quando probabiliter timerent se esse in statu peccati mortalis, quod falsum omnino est: tenetur enim se constituere in statu gratiae, ut debito modo suo muneri satisfaciant. Quoad secundam etiam partem distinctio illa non subsistit, quia si ad hujusmodi obligationem requireretur